

DRUHÁ KAPITOLA

V ten osudný deň, keď som mala na sebe imelovozelené šaty, v kancelárii doktora Ragostina sa okamžite po mojom príchode ozval zvonček. A zvonil a zvonil ako hlásič požiarneho poplachu.

„Pomoc! Pre lásku Božiu pomôžte mi niekto!“ kričal akýsi muž melodramatickým, až operným aristokratickým tónom, absolútne vybočujúcim z rámca zvyčajnej britskej zdržanlivosti. „Ponáhľajte sa!“

Nezaznamenala som v tom hlbokom hlase cudzí prízvuk?

„Preboha, Joddy,“ prikázala som vylakanému chlapcovi spoza svojho pracovného stola, „choď otvoriť!“

Len čo tak urobil, naskytol sa mi pohľad na kričiaceho muža a jeho skrivenú červenú tvár, smiešne vtesnanú medzi lesklý cylinder a naškrobený golier, hodvábnu kravatu a vychádzkový kabát. Vošiel dnu a zamieril ku mne, snažiac sa upraviť svoj zovňajšok, keďže som vstala, aby som ho pozdra-

vila. Bol to príjemne vyzerajúci mladý lord, takým tým divokým spôsobom pripomínajúci Heathcliffa z románu Emily Brontëovej.

„Je tu doktor Ragostin?“ spýtal sa ako niekto, kto takmer prišiel o rozum, ale nie o dobré spôsoby, pretože si zložil klobúk, a tak zároveň odhalil svoje havranie vlasy.

„Žiaľ, nie. Ani tak skoro jeho návrat neočakávame.“ Moje šaty z hodvábneho ripsu a organzy jasne naznačovali, že nie som obyčajná pomocná sila, a to mi dodávalo odvahu. „Ako osobná asistentka doktora Ragostina vám však možno budem vedieť nejako pomôcť. Prosím, sadnite si.“

Zvalil sa na stoličku, čo vyvolalo dojem, že vyčerpaním melie z posledného. Akoby zázrakom – vzhľadom na svoju zvyčajnú neschopnosť – sa objavil Joddy s karafou ľadovej vody a pohármi na podnose. Jeden som naplnila a muž studený nápoj prijal. Nepochybne preto, aby sa upokojil a ovlažil si podráždené hrdlo.

Ja som sa medzitým vrátila za svoj stôl. „Vaše meno, prosím,“ požiadala som ho, pripravená s papierom a ceruzkou v ruke.

Mužovo obočie pripomínajúce čierne havranie krídla sa zamračilo. „Moja manželka, ktorá je tretou dcérou grófa z Chipley-on-Wye, nevysvetliteľne zmizla, a to za veľmi zvláštnych okolností. Polícia je banda hlupákov a ja už nemám čas na ďalšie absurdnosti. Oveľa radšej by som sa porozprával s doktorom Ragostinom osobne.“

„Rozumiem. V prípade núdze som však plne oprávnená podniknúť predbežné kroky. Preto si, prosím, musím teraz zaznamenať fakty. Vaše meno?“

Vzpriamril sa na stoličke ako stožiar. „Som vojvoda Luis Orlando del Campo z katalánskeho kráľovského rodu.“

Ach! *Španielsky* vojvoda!

„Je mi potešením byť vám k službám, vaša milosť,“ zarecitovala som automaticky. Ako každý britský školák, aj ja som mala v hlave vtlačенú šľachtickú hierarchiu: kráľ, vojvoda, markíz, gróf, barón... A titulovanie: vaša kráľovská výsosť, vaša milosť, milord, milord a milord. Zvláštne tituly ako cisár, kontinentálny gróf, rytier, mladší syn a podobne si človek musel pozrieť v príručke etikety. „A čo...“

„Moja manželka,“ prerušil ma s ešte väčšou dôraznosťou, „je vznešená lady Blanchefleur. Svet vojvodkyňu pozná vďaka jej jemnej kráse, je to nežný kvietok na krehkej nitke ženskosti.“

„Zaiste,“ zamrmlala som, dosť zaskočená týmto poetickým opisom, hoci meno jeho manželky vo francúzštine vskutku znamenalo „biely kvet“. „A podľa vašej milosti je zmiznutie vojvodkyne nešťastná náhoda?“

„Niektó ju musel nevysvetliteľným spôsobom uniesť – aspoň sa tak domnievame –, keď si užívala každodennú prechádzku so svojimi dvornými dámami.“ Jeho pokožka pod čiernymi vlasmi úplne zbelela.

„Kedy približne došlo k tomu hroznému činu?“

„Včera popoludní okolo druhej.“

Pravdepodobne celú noc nespal, nie div, že vyzeral taký zničený. „A kde sa to stalo?“

„Prechádzali sa po štvrti Marylebone. Tuším to bolo na Baker Street.“

„Aha,“ zašemetila som. „Hm.“ *Baker Street!* Tam býva môj milovaný a obávaný brat Sherlock, čo znamená, že keď tam pôjdem prípad vyšetrovať, môžem sa ocitnúť nebezpečne blízko jeho bytu. „Ehm. Baker Street. Pravdaže. Kde presne na Baker Street?“

„Na Dorsett Square...“

Pánabeka! Mimoriadne blízko Sherlockovho bytu.

„... tam je, ak sa nemýlim, stanica metra.“ Vojvoda vyriešol slovo *metro* s typickým odporom pravého džentlmena. Pohrýdal týmto hypermoderným, temným a výparmi zahľteným dopravným prostriedkom, pretože ho ako najlacnejší spôsob prepravy v Londýne zväčša používali len ľudia z nižších tried. Navzdory tomu, že dym z lokomotív pohlcovali ventilačné šachty, podzemie páchlo plynovými emisiami a obrovským množstvom neumytého obyvateľstva.

Zaujímaloby ma, či niekedy metro použil môj brat. Doktor Watson sa vo svojich zápiskoch ani raz nezmienil o tom, že by veľký detektív niekedy vstúpil do podzemnej stanice, ktorú mal tak výhodne blízko svojho príbytku.

„Prosím, vaša milosť,“ naliehala som na svojho aristokratického klienta, „povedzte mi, čo sa presne stalo.“

„Je to nanajvýš trápne a znepokojujúce.“ Vojvoda Luis Orlando del Campo na protest zdvihol obe ruky schované v ru-